

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἐορτῆς γ' Ὕχος δ' Ο ἐξ ὑψίστου κληθεὶς ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Προκαταλύσας τὸ κράτος τοῦ θανάτου, Χριστὲ τῷ θανάτῳ σου, ζωὴν παρέσχες βροτοῖς, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἐγέρσει σου, συνεξεγείρας, γένος ἀνθρώπων τῇ καταβάσει σου. Ὄθεν χαριστήριον, αἶνόν σοι ἄδομεν, τὴν ἑορτὴν ἑορτάζοντες, τῆς τριημέρου, καὶ λαμπροφόρου σου Αναστάσεως, ἐν ᾧ τὸ μέσον τῶν πανσέπτων νῦν, ἡμερῶν ἡμῖν πᾶσιν ἐπέλαμψεν, Ἰησοῦ ζωοδότα, εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πρὸ τοῦ τιμίου σταυροῦ σου καὶ τοῦ Πάθους, θαυμάτων τὰ ἔνδοξα, ἐπιτελῶν τοῖς λαοῖς, τῆς ἑορτῆς καθὼς γέγραπται, ἐν μέσῳ ἔστης, τῆς νομικῆς Χριστὲ Παντοδύναμε, καὶ πᾶσιν ἐβόησας· Εἴ τις διψᾷ, πρὸς ἐμὲ αὐτομολείτω, καὶ ὕδατος τοῦ θείου πόμα, ἀπαντλησάτω καὶ ζωῆς νάματα· ὕδωρ ζωῆς γὰρ καὶ δυνάμεως καὶ σοφίας ἐγὼ πᾶσι δίδωμι, ὅτι θέλων ἀνθρώποις, ώμοιώθην ὡς φιλάνθρωπος.

Ως ἐπὶ κλίνης με κείμενον ὁδύνης, Χριστὲ πολυέλεε, τῶν ἐγκλημάτων μου καὶ παρειμένον τοῖς μέλεσιν, ὡς διὰ μέγα, φιλανθρωπίας πέλαγος ἀνθρωπος, θελήσει γενόμενος, νῦν ἀοράτως με, ὡς τὸν παράλυτον ἔγειρον, καὶ τρίβους θείας, τῶν ἐντολῶν σου τρέχειν εὐόδωσον, ὁ πρὸ τοῦ Πάθους, τοῖς λαοῖς Σωτῆρ, τῶν Ἐβραίων θαυμάτων τοῖς πλήθεσι, παριστάμενος ὅτι, Θεὸς ὅν, βουλήσει πάσχεις σαρκί.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ὕχος β'

Ὄτε παρεγένου ἐν ιερῷ Χριστὲ ὁ Θεός, μεσούσης τῆς ἑορτῆς, τότε τοῖς λαοῖς ἐδίδασκες βοῶν· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καὶ ἀποθάνῃ ζήσεται· οἱ δὲ Ἰουδαῖοι διεπρίοντο, μετὰ τῶν Φαρισαίων, καὶ Σαδδουκαίων, καὶ Γραμματέων, λέγοντες· Τίς ἐστιν οὗτος, ὃς λαλεῖ βλασφημίας; μὴ λογιζόμενοι, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ὁ πρὸ πάντων αἰώνων, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι δοξαζόμενος, Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου Ὕχος γ' Αναστάσιμον ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς ἀναστάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον φιλάνθρωπε.

Ἀποστολικὸν

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος ὑμῶν, ἄγιοι Απόστολοι, εἰδώλων πλάνην ἐλύσατε θεογνωσίαν ιηρύξαντες, οὗτος ὁ καλὸς ἀγών, ὑμῶν ὑπάρχει μακάριοι· διὸ ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν ὑμῶν τὰ μνημόσυνα.

Μαρτυρικὸν

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, αὐτὸς δώσει δύναμιν καὶ κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ, εὐλογητὸς ὁ Θεός.

Οἱ Μάρτυρες σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες τῇ ἀγάπῃ τοῦ σταυροῦ σου ψυχικῶς ἐνωθέντες, τοῦ ἔχθροῦ τὴν τυραννίδα ἔλυσαν, καὶ τυχόντες τῶν στεφάνων, μετὰ τῶν ἀσωμάτων πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ὕχος γ' Γερμανοῦ

Μεσούσης τῆς Ἐορτῆς, δοξαζόμεν τὸν ἐν μέσῳ τῆς γῆς, σωτηρίαν ἐργασάμενον. Μέσον μὲν δύο ληστῶν ἡ ζωὴ ἐν ἔγχει ἐκρέματο, καὶ τῷ μὲν βλασφημοῦντι ἐσιώπα, τῷ δὲ πιστεύοντι ἐβόα· Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ. Κατῆλθεν ἐν τάφῳ, ἐσκύλευσε τὸν Ἀδην, καὶ ἀνέστη τριήμερος, σφέζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΪ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου

Ὕχος γ' Ἀναστάσιμον
Τὴν ώραιότητα [TO AKOYTE](#)

Πάντα ἀνθρώπινα, καταδεξάμενος, πάντα ἡμέτερα, οἰκειωσάμενος, προσηλωθῆναι ἐν Σταυρῷ,
ηὐδόκησας ποιητά μου, θάνατον ἐλόμενος, ὑπομεῖναι ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ θανάτου
λυτρώσῃ ὡς Θεός· διὸ ὡς ζωοδότῃ βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστε τῇ Ἀναστάσει σου.

Ἀποστολικὸν

Τῶν Ἀποστόλων σου, τὴν μνήμην Κύριε, ὑπερεφαίδρυνας, ὡς παντοδύναμος, ὅτι ἐνίσχυσας αὐτούς, τὰ
Πάθη σου μιμήσασθαι· ἐνίκησαν ἀνδρείως γάρ, τοῦ Βελίαρ τὴν δύναμιν· ὅθεν καὶ ἀπέλαβον, ιαμάτων
χαρίσματα. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις φιλάνθρωπε, εἰρήνην παράσχου τῷ λαῷ σου.

Μαρτυρικὸν

Θωρακισάμενοι, τὴν πανοπλίαν Χριστοῦ καὶ ἐνδυσάμενοι ὅπλα τῆς πίστεως, τὰς παρατάξεις τοῦ
ἐχθροῦ, ἀνδρικῶς κατεβάλετε· προθύμως τῇ ἐλπίδι γάρ, τῆς ζωῆς ὑπεμείνατε, πάσας τῶν τυράννων,
πρὶν ἀπειλάς τε καὶ μάστιγας· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους ἐδέξασθε, Μάρτυρες Χριστοῦ καρτερόψυχοι.

Θεοτοκίον

Προφῆται προεκήρυξαν, Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν, Μάρτυρες ώμολόγησαν, καὶ ἡμεῖς ἐπιστεύσαμεν,
Θεοτόκον σε κυρίως ὑπάρχουσαν· διὸ καὶ μεγαλύνομεν τὸν τόκον σου τὸν ἄφραστον.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Ἐορτῆς
Ὕχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον [TO AKOYTE](#)

Ἐστηκὼς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἰεροῦ, μεσαζούσης ἐνθέως τῆς Ἐορτῆς, ὁ διψῶν ἀνέκραζες· ἐρχέσθω πρός με
καὶ πινέτω· ὁ γάρ πίνων ἐκ τούτου, τοῦ θείου μου νάματος, ποταμοὺς ἐκ κοιλίας, ἐκρεύσει δογμάτων
μου, ὅστις δὲ πιστεύει, εἰς ἐμὲ τὸν σταλέντα, ἐκ θείου Γεννήτορος, μετ' ἐμοῦ δοξασθήσεται. Διὰ τοῦτο
βοῶμέν σοι· Δόξα σοι Χριστὲ ὁ Θεός, ὅτι πλουσίως ἔξέχεας τὰ νάματα, τῆς σῆς φιλανθρωπίας τοῖς
δούλοις σου. (*Δίς*)

Εἰς τοὺς Αἴνοις
Στιχηρὰ ίστωμεν Στίχους δ' καὶ τῆς Ὁκτωήχου
Ὕχος γ' Ἀναστάσιμον

Ἐν τῷ φωτί σου Δέσποτα, ὁψόμεθα φῶς φιλάνθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ γένει
τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος, ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀναμάρτητον· Ἐλέησον ἡμᾶς.
(*Δίς*)

Ἀποστολικὸν

Τὰς τοῦ Χριστοῦ παραγγελίας, ἀμέμπτως φυλάξαντες, ἄγιοι Ἀπόστολοι, δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν
παρέχετε, ἰατρεύοντες τὰ πάθη τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν· διὸ ἔχοντες παρρησίαν αὐτὸν
ἰκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικὸν

Ως φωστῆρες ἐν κόσμῳ λάμπετε, καὶ μετὰ θάνατον ἄγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν
ἀγωνισάμενοι· διὸ ἔχοντες παρρησίαν, Χριστὸν ἰκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τάς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ὅχος δ'

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου Σταυροῦ, τῆς ἐορτῆς μεσούσης, ἐν τῷ ἰερῷ ἀνῆλθες, Ιουδαίους παρρησίᾳ
διδάσκων, τὰ Μωσέως, καὶ ἐν νόμῳ διὰ σοῦ νομοθετήθέντα, ἐκπληττόμενοι δὲ Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας
τὸ ἄφραστον μυστήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν αὐτοῖς φθόνῳ ἐμελέτων. Πῶς οὗτος οἶδε
γράμματα μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες σε τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἐορτῆς
Ὕχος β' Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ [TO AKOYTE](#)

Μέγας εἶ βασιλεῦ καὶ μέγα σου τὸ κράτος· μεγάλως γὰρ πτωχεύσας, μεγάλων χαρισμάτων, τὴν
οἰκουμένην ἐπλησας.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἡς ἐκτήσω ἀπ' ἀρχῆς.

Ἐστης ἐν τῷ ναῷ, ἐκβλύζων σου τὰ ῥεῖθρα, τῆς ἐορτῆς μεσούσης, καὶ ἄρδων τοὺς διψῶντας τὴν θείαν
χάριν εὔσπλαγχνε.

Στίχ. Ό δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν, πρὸ αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Σῶσαι με βουληθείς, σαρκοῦσαι παραδόξως, ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, καὶ μέσον τοῦ ναοῦ σου τὴν χάριν μοι ἐπήγασας.

**Δόξα... Καὶ νῦν... Ἡχος πλ. δ'
Ιωάννου Μοναχοῦ**

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς πρὸ τοῦ Πάθους, καὶ τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου Κύριε, ἡς διδάσκων ἀγαθὲ ἐν τῷ ἵερῷ, τοὺς ἀπειθοῦντας Ἰουδαίους, καὶ Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βιῶν πρὸς αὐτούς· ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέτω, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος θείου, ποταμοὶ ῥεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ. Ὁ τῆς ἀρρήτου σοφίας τῆς σῆς συνέσεως! ὁ τὰ πάντα πληρῶν Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.